

Egy kozmikus szombat margójára

Langyosnak ígérkezik a reggel, noha a fellegek mögül esélytelenül próbálkoznak a napsugarak. Sebaj, a lényeg, hogy esőre nem kell számítani. A busz utolsó percig várakozik a kissé megkésett utasokra. A barátnője vidáman integet, szerencsére nem a legutolsó helyek egyikét kell elfoglalnia. Máris kigördülnek a szombati koranyárba. Valahol Németországban, nem távol, nem is közel, választott otthonuk egy újabb színhelye felé...

Térben csekély száz kilométer, időben közel tizenötmillió év. Útirányuk egy szó szerint megesett földgolyó, szinte szabályos kör alakú sebhellyel a felszínén, amely maga a termékeny élet. A táj kései örökösök hagyatéka, az idemerészkedők jussa, maga a bizonyosság, hogy már a kezdetektől folytonosan belakta az ember ezt a vidéket. A mostani kráterlakók ugyanis leginkább a szorgalmukról híresek. Különös, ez a sok-sok évet áthidaló telepátia. A történelem forгатaga gondoskodott arról, hogy hozzáértő kezek egy arra érdemes vidéken tegyék a dolguk. A Ries, amely a valamikori Római Birodalom provinciáját, Raetiát idézi, ma zömében bajor felségterület sváb igyekezettel spékelve...

A kráterperem külső határán a büszke lpf-magaslatán akad meg a tekintete, valamikor az egyik legnagyobb kelta hercegi székhely, ma ásatások színtere, igazi szenzáció ez a hely. Az alacsonyabban fekvő innenső rész már kráterfelszín. Centruma felé haladva csakhamar feltűnik Nördlingen, egy, a romantikus úton tökéletesen megmaradt középkori városka. A legjelentősebbek egyike itt a térségben. Néhányuknak már messziről ismerős a Dániel-torony égbe emelkedő délceg, hívogató látványa. Jellegzetesen kráterközvetből épült, egymagában jelképez ásványtant, építészeti stílust, történelmet, hagyományt...

Végállomásuk most mégis egy másik, a kráter becsapódásának északi peremén elterülő, talán valamivel kisebb város. Oettingen miniatúra jellege csalóka, ugyanis több száz évig uradalmi székvárosa Bajorország egyik legrégebbi nemesi családjának, akik előnyös házassági kapcsolataik révén szinte az egész térséget magukénak tudhatták. Wallerstein, Harburg, hangzatosan csengő nevek, ez utóbbi Luxemburgi Zsigmond német-római császár hűbéradományaként kerül a család birtokába. Az Oettingen-ház múltja és jelene, dicsősége és hanyatlása, kettős kincs, kettős moztatórugó, úgy szeli ketté a várost min a Wörnitz folyó, és a múltban leledző békés-felemás felekezeti hovatartozás egyazon utcán, egyik oldalon protestáns barokkal, és ha már a Jakab úton, a cicomás Jakab templommal, másik oldalán katolikus-favázás polgárházainak sorával, letisztult templomának gótikus oltáraival... valóban felemás...

Archeológia és geológia - kettősség, amelynek egy közel ezer méter átmérőjű aszteroida becsapódása, a világ egyik legjobb állapotában fennmaradt gigantikus krátere sem szabhat határt...

A sváb követ szorongatja a kezében. Földhözragadtan szemléli, tapogatja, kővé meredt időtlensége mögött megtalálni véli a földöntúlit, görcsötös felszíne alatt különleges ásványok nyomait. Magasnyomás, lökeshullám, több ezer fokos hőmérséklet, erőviszonyok, amelyek a kozmosz és egy föld nevű bolygó találkozásából születtek. Véletlen? Talán. Évmilliókkal később, sváb szorgalommal a környék épületeibe befalazva a világmindenség. Suevit-darabkák, a tarka törmelék rengetegében... A kő amelyet nem dobtak félre az építők...

A földfelszín csodái után irány a mély. A Ries Geológiai Parktól alig egy kőhajtásnyira, kissé már hazai vizeken, a Lona völgyében, a romos Kaltenburg közelében, - maga is alig hiszi el - a korában "Hundsloch-nak" nevezett helyen... Mert az állati tetemeket rejtő, jelentéktelen hasadék létezésének ténye és a württembergi királynéről, Charlottéről elnevezett barlang felfedezése között eltelik pár száz év. Lelkes helyi ácsmesterek és egy erdész kitartó próbálkozásának köszönhető, hogy Dél-Németország leghosszabb cseppkőbarlangja szinte teljes egészében látogatható. Bemérszkedve valóban egyedülálló élményben van része, betekintés a cseppkövek csodálatos világába, amelyet az idő, az ásványok, a lassan szivárgó víz munkája közel három millió éven át tett olyanná, amilyennek a pillanat tört része ma láttatja...

Bent a szinte hangtalanul legördülő vízcseppek koppanása, félhomály, egy vízköpőre emlékeztető alakzat, állandó 9 Celsius-fok és állandó páratartalom... Kint az első lélegzetvétellel különös érzés, szinte fojtogató fülledtség, langyos esőcseppek és fény...

...Majdnem száraz lábbal keltek át a mai napon, eseménydús órákkal, tarka élményfoszlányokkal, galaktikus szombatban egy zsebre tett kővel a tarsolyában... Mintha a "Bunter Breccie" színes ásványlenyomatai között megbúvó coesit, gyémánt, vagy moldavit diszkrét jelenléte ragyogna át...

Köszönettel a szervezőknek

2015 június 13- án

Schultheis Éva